

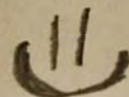
Студентська газета

Zaczek

Вчитись!

Вчитись!

Вчитись!

№1(6)

Вересень 2010

A gravel road leads through a rural landscape. On the left, there are rows of corn plants. On the right, there are tall grasses and a large, leafy tree. In the distance, a person is walking on the road. The sky is blue with some white clouds. In the top left corner, there are some white circles of varying sizes, resembling bubbles or a thought bubble.

Над номером працювати:

Що таке дорога ?

=====

«Шлях у 10 тисяч кілометрів починається з першого кроку»- казали філософи і вони праві.

А з чого починається крок ? З спроби . У нашому житті є , було і ще буде безліч спроб до кроків , які вестимуть до дороги ... А що ж таке дорога ? – Це майданчик для спроб. Вдалих , невдалих , чергових, поверхневих, глобальних, точних, деталізованих, ідентичних, аналогічних і розбіжних. Спроби формують дорогу. А дорога буває дорогою, навіть безцінною , але одним хибним кроком в ній можна загубитись, втратитись і знову повернутись до першого кроку , знову й знову виходячи на неї.

Другокурсники, більш менш впевнено стоять , крокують і йдуть по своїй дорозі, але вони ніколи не забудуть , як на першій нашій парі , першого нашого студентського предмету, а тоді це була Університетська освіта , пані Лимар Валентина Петрівна показувала нам відео-ролик, який є хорошою традицією ініціалізації до вступу у студентське життя. Там Відео це було змістовне і різноманітне водночас , мало ймення «Інтерв'ю з Богом» . І там була дорога. Шлях, який пройде кожен, але у всіх він буде різним і матиме інакомислячий погляд.

І от, посередині цього інтерв'ю, саме на картинці де була дорога, Валентина Петрівна зробила паузу у заохотила нас і просвітила, що символізує ця дорога. Дорога це ми , ми частинка цієї дороги у обліку маленької людинки, яка дивлячись, потребує впевнено стати і крокувати по дорозі , яка є паралеллю життя, щоб не бути зайвим в цьому закладі і не лишнім в цьому світі...

«Ця дорога. Наразі це Ваша інститутська дорога. Не стійте обабіч, розвивайтесь і йдіть, в іншому випадку промарнуєте, а Ви не промарнуйте!»

Вітаємо з вступом на студентську дорогу життя першокурсників !

Святослав Черній
СО-21

Дякуємо за спогади і правильні настанови Лимар В.П.

Від Студентської Ради

Найперше, хочу привітати усіх студентів та викладачів з початком нового навчального року. Побажати плідної праці, терпіння, нехай кожен день проходить як свято, а з обличчя ніколи не згасє посмішка.

Студентська Рада вже розпочала свою діяльність. Тому, прохання до студентів, звертатися з цікавими пропозиціями щодо організації культурно-масових заходів, а також в разі виникнення непорозумінь чи питань щодо навчального процесу. А для того, щоб у вас не виникало запитань до кого слід звернутися, ось перелік відповідальних осіб за кожний сектор:

- ✓ Навчально-науковий – відповідальна Каськів Марія (МЕ-41)
- ✓ Спортивний – відповідальний Олендер Олександр (МЕ-21)
- ✓ Культурно-масовий – відповідальна Лазорко Наталя (МЕ-31)
- ✓ Соціальний – відповідальна Шев`якова Марія (ЕП-21)
- ✓ Прес-центр – відповідальний Черній Святослав (СР-21)

Попрошу звернути увагу також на дошку оголошень від Студентської Ради – не проходите мимо, бо пропустите щось цікаве. І, найголовніше, не будьте байдужими, проявляйте активність та зацікавленість в студентському житті. Орган студентського самоврядування вже продумав різнобічну програму для того, щоб цей рік пройшов у шаленому ритмі. Тож не надійтеся, що комусь випаде нагода поспати=)

Також хочу привітати нових членів Студентської Ради - Збройну Наталю, Кузишин Христину, Мудрика Василя, Ожанську Олександрю. Надіюсь, вони проявлять себе на всі 100%.

Голова Студентської Ради

Гурневич Тетяна

День знань 2010

урочиста частина...

Зал був заповнений людьми, батьками. Всі очікували початку...

Як заведено, все починається з гімну нашої чудової країни, та виступу ректора ТІСІТ – Ярослава Михайловича Бакушевича. Він привітав тепер вже студентів з новим навчальним роком у, вже рідному, інституті, також до нас завітали гості з Польщі, що висловлювали свої щирі сердечні вітання, розповідаючи щось дуже цікаве на чарівній польській мові, але напевно, більшість першокурсників мало що зрозуміли (Та ми вже виправляємо цю ситуацію).

Далі... далі посвята в студенти, всі ми присягнули сумлінно вчитися, та бути справжніми студентами. І звісно ж *Gaudeamus igitur* (куди ж без нього)

Святковий концерт... я довго гадала, що ж нам покажуть... і була приємно вражена виступом гурту "Музична скриня". Їх виступ важко описати... лунали і давно знайомі українські пісні, польські... Пісні були веселими, заводними... гостей не хотілось відпускати...

Особисто мої враження дуже різноманітні... Раніше перше вересня, для мене було буденною, передбачуваною подією. Я завжди знала чого чекати від цього дня. Навіть одинадцятье перше вересня не було для мене несподіванкою. Ми знали, що очікувати від цього дня. А цього річного свято – моя перша університетська урочистість запам'ятається на все життя: непередбачувана, цікава, нова...

Все було організоване на вищому рівні, де першокурсники, а особливо я, відчули себе, студентами, яким завжди раді у новому навчальному закладі, у ТІСІТі!

Перше вересня, як багато спогадів зв'язано з цим днем. Хтось вперше переступає шкільний поріг, хтось вперше ступає на стежинку, яка веде у доросле життя...

Я довго чекала на цей день, водночас боячись невідомого і з нетерпінням чекаючи нового життя.

Все розпочалось теплого, осіннього, вересневого дня о 10 годині. Похід до церкви, де нас, першокурсників благословили на успішне навчання, покладання квітів до пам'ятників Івану Франку та Данилу Галицькому. І нарешті, те, чого ми чекали,

переважно майбутніми студентами та їх

Наталя Бензо
СО-11

Перший, перший рік, першокурсник.

Перший рік у вищому навчальному закладі це завжди переживання, нові знайомства, нове життя... День першокурсника, перше свято, де група має можливість познайомитись один з одним краще, адже спільна робота єднає усіх.

Все почалось з підготовки... написання сценарію, розподілення ролей, репетиції. І ось настає цей день. Теплий, сонячний, вересневий день... день першокурсника.

Це магічне дійство відбулось 16 вересня об 17:00. Конференц-зал наповнився людьми, всі бажали подивитися, новачками.

Кожна група показала себе з кращого, креативного боку. Були підготовлені чарівні композиції з квітів та плакати, які наочно представляли своїх власників. Звідусіль лунали оплески, схвальні відгуки про кожен номер: танцювальний, пісенний, авторський комедійний.

Участь у святі взяли не тільки новачки, а й старшокурсники, які розповіли про свої враження від практики у Греції, показавши фото свого відпочинку, а заодно і роботи.

В цей день я вперше зрозуміла, що таке студентське життя. Крім навчання (надзвичайно важливого), існує ще й чарівна частина свят, які ти проводиш усією інститутською родиною. І звісно ж, як без дискотеки? Це справді був шалений вечір.

Щиро дякую усім, хто підготував це свято...

Галицький експеримент теорії “експорту революції”.

(Політико-правовий аналіз).

Славне 20-те сторіччя по праву внесло свій значний внесок у подальші історико-правові відносини між державами і народами. Жовтневий переворот 1917 року в Росії не тільки прискорив процес створення комуністичних партій в різних країнах, але перетворився в визначний, а саме головне – дієвий приклад для калькування в інших країнах. Перемога в “окремо взятій” державі дозволило керівництву молодій Республіки Рад сподіватись, що в інших країнах процес світової революції можливо і необхідно відтворити. А умисел був грандіозний!

Перша спроба “експорту революції” – Фінляндія, яка тільки вийшла зі складу Російської

імперії і лише почала процес державотворення. 18 грудня 1917 року Всеросійський Центральний виконавчий комітет затвердив декрет Ради народних комісарів про визнання незалежної Фінляндії. В цій державі мешканцями Фінляндії було створено Сейм, який від імені народу розпочав роботу з розбудови держави. Але, 27-28 січня 1918 року, за активної підтримки і допомоги радянського уряду (до речі, який ще сам не зовсім був впевнений в перемозі

революції на території своєї держави) у Гельсінгфорсі (зараз Хельсінкі) було організовано озброєне повстання. Загони фінської Червоної гвардії (за уже апробованим сценарієм в Росії) зайняли урядові установи та банки. Але, починаючи з лютого 1918 року у Фінляндії почалося громадянська війна, перемога в якій була явно не на користь “спеціалістів з роздування революції”. Тим більше, внутрішні справи в РРФСР не давали можливості на той час надати відповідну допомогу братнім повстанцям. В травні 1918 року за допомогою Швеції та Німеччини спроба революції в Фінляндії була придушена. Було розстріляно (в тому числі в концтаборах) біля 30000 осіб, які були активними прихильниками радянської влади у Фінляндії. Ця перша невдала спроба “експорту революції” у Європу стала гірким уроком і стимулом, який в черговий раз підштовхнув В.І.Леніна та його помічників до прискорення створення міжнародної комуністичної організації, яка б слугувала інструментом для захисту Соціалістичної республіки на всіх можливих фронтах. А апетити у радянського керівництва були великі.

В тогочасних віршах, піснях неодноразово проголошувалось – “Мы на горе всем буржуям – мировой пожар раздуем!” Стратегічні інтереси перших керівників радянського уряду знайшли відображення у гаслі “Пролетарі всіх країн, єднайтесь!” Однак, на перших кроках “експорту революції” допомога братам по класу більшовикам не вдалася, тому що вони самі мали труднощі з утриманням влади.

Але амбіції щодо створення світової революційної спільноти у керівництва радянської Росії не вщухають. Їм додало наснаги і те, що в січні 1919 року німецькі “інтернаціоналісти” під керівництвом “Союзу Спартака” здійснили спробу захоплення влади у Німеччині. В черговий раз “експорт революції” не пройшов, захлинувшись у крові повстанців, військ і, як завжди, мирних німецьких обивателів.

Після поразки червоного повстання у Німеччині, керівництво країни Рад підійти до теорії “експорту революції” з наукових позицій. І ось створюється (звичайно, у Москві!) новий III Комуністичний Інтернаціонал, який надає право участі у його роботі революційним партіям країн Європи, Азії, Америки та Австралії. Наприкінці січня 1919 року Л.Д.Троцький за участі В.І.Леніна, М.І.Бухаріна та Г.В.Чичеріна підготував звернення “До I з'їзду Комуністичного Інтернаціоналу”, де одним з пунктів проголошувалося таке: “Завдання пролетаріату є терміновий захват державної влади. Захват державної влади передбачає знищення державного апарату буржуазії та організацію нового, пролетарського апарату влади”.

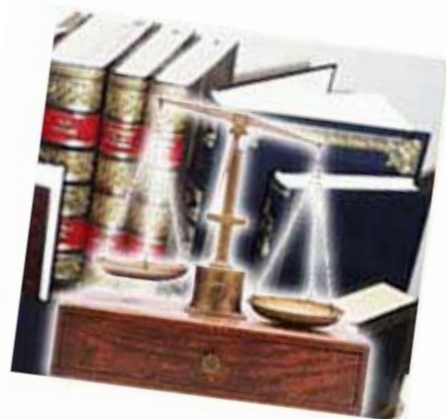
2 березня 1919 року відбулася Конференція, на яку прибули 52 делегата від 35 партій та груп з 21 країни світу (яку визначили в Кремлі як I конгрес Комуністичного Інтернаціоналу). Делегати конгресу прийняли Маніфест і саме основне – рішення про формування керівного органу, який мав назву Виконавчий комітет Комуністичного Інтернаціоналу. В його перший склад увійшли: голова – Г.Є.Зинов'єв, від Російської Комуністичної партії (більшовиків) – М.Г.Бухарін, А.І.Балабанова, Я.О.Берзин, Г.Клінкер, В.В.Боровський, М.М.Литвинов, Л.М.Карахан, А.Г.Меньшой, А.Руднянський. Всі ці політичні діячі відомі в історії комуністичного руху і, як правило – репресовані радянською владою до 1940 року.

Для зв'язку з комуністичними партіями зарубіжжя була створена таємна Особлива комісія із зв'язку Виконавчого комітету Комуністичного Інтернаціоналу. Очолив цей комітет Віктор Едуардович Кінгісепп. Якщо біографія попередніх лідерів комуністичного руху так чи інакше зустрічалася читачеві, то біографія цієї особистості – не часто. Народився Віктор Едуардович у 1888 році. В РСДРП вступив в 18 років, з жовтня 1917 року – голова Революційного Комітету Естляндського краю (Естонія). У 1918 році займав керівні посади в таких органах, як ВЧК, Верховний трибунал, Всеросійська Центральна Виконавча Комісія. З листопада 1918 року – керівник комуністичної партії Естонії. Перебував в підпіллі. В 1922 році був розстріляний в Естонії.

Як всі розуміють, будь-яка підпільна робота на території інших держав без фінансової підтримки просто не можлива. Так ось, тільки в серпні місяці молода держава, яка сповідує ідеали соціалізму з “секретних сум” Виконавчого Комітету Комуністичного Інтернаціоналу виділяє цінностей на суму з 223500 рублів і 200000 рублів чистими. Того-ж місяця через Центральний Комітет Російської Комуністичної партії (більшовиків) Виконавчий Комітет Комуністичного Інтернаціоналу отримав 6140000 рублів чистими та на 1305000 рублів цінностями. Цього-ж місяця Комінтерн перевів за кордон 1505000 рублів. Тільки уявіть собі – такі суми одного місяця в 1919 році! Всі ці гроші можуть складати річний бюджет невеликої держави.

Думаю, не треба нагадувати про те, що всі ці кошти були отримані за рахунок цінностей, які були реквізовані у представників колишніх правлячих класів.

Наступними кроками Комінтерну були “Баварська республіка” – весна 1919 р., Словацька Радянська республіка (липень 1919р.) і Угорська Радянська республіка (фінал якої був у серпні 1919 року). Всі вони потерпали із-за того, що керівництво Інтернаціоналу не вникало в життя певних регіонів.

Незалежно від невдач, маючи кошти, Радянська республіка продовжувала великодержавні (аж до Австралії) амбіції.

Черговим і плановим міроприємством для Виконавчого Комітету Комуністичного Інтернаціоналу було створення Перської Радянської республіки (Ні багато – ні мало!). Однак плани відносно сусідів з Польщі, комуністична держава не залишала, як і на інших напрямках діяльності “експорту революції”.

1920 рік – Рік наступу радянських військ на Варшаву, – експорт революції стає козирною картою Радянської Республіки. На протязі літа 1920 року війська під командуванням В.Примакова (кавалерійська дивізія Червоного Козацтва) переслідуючи польські війська вступила на землі Західної України.

В липні-серпні 1920 року радянськими військами було захоплено 20 повітів, в тому числі 16 на території нашого краю. Від поляків було звільнено Збаразький, Зборівський, Заліщицький, Підгаєцький, Скалатський, Терехівський, Тернопільський, Гусятинський, Борщівський, Буцацький і Бережанський повіти.

Отже – революційна ситуація склалася. Чергова необхідність – утворити державу. Ще не захоплено червоними військами Тернопіль, а уже проголошується створення Галицької Соціалістичної Радянської Республіки із столицею в м. Тернополі, яку як державу проголосили радянські дипломати 15 липня 1920 року. Так увійшло в історію, так проголошено у всіх хронологічних довідниках. Однак, тільки 26 липня 1920 року радянські війська увійшли в м. Тернопіль, який був проголошений як центр Галревкому,

Галицької Соціалістичної Республіки, і як столиця буферної держави, яка надасть опір Польщі. Більшовики завжди виконували свої постулати, причому за одним і тим сценарієм. 19 липня 1920 року (через чотири дні після оголошення Галицької Радянської Соціалістичної Республіки) в Росії було створено “Польське бюро ЦКРК (б). В склад цього бюро було призначено Москвою: Ф.Е.Дзержинський, Ф.Я.Кон, Ю.Ю.Мархлевський, Є.Я.Прухняк, І.С.Уншліхт і Ф.Я. Прухняк – технічний секретар. За замислами тодішнього уряду Росії – ось вона – революційна ситуація! Через Польщу – до Німеччини, а там...!

Що ж відбувалось на теренах нашого краю в той час?

Населення Галицького краю було, в основному сільськогосподарським. В Тернополі працювали переробні підприємства, продукції для перероблення не вистачало, а основним запасом було власне господарство.

В нашому краї кожен господар мав свою думку відносно оброблення землі та підсобного господарства щодня. Кожен мав змогу надати допомогу державі своїм збіжжям. Однак, в зв'язку з новою владою, кожен господар робив свою політику на своїй землі. Держава, яку він вважав за правдиву, відносно “своїї землі” мала свою думку.

Так, уряд Галицької Соціалістичної Радянської Республіки проголосив про ліквідацію приватної власності на засоби виробництва, перехід у всенародну власність фабрик, банків, державних і поміщицьких земель. До тих міроприємств відносилась і ліквідація церковно-монастирських земель. Кому мала належати ліквідована земля – немає жодних питань – тільки представникам нової влади. Всюди проводились мітинги, сходи селян, суботники по обмолоту хліба (а таки було треба!), відбудова телеграфних ліній, залізничних колій.

В цей час було необхідно створювати державне будівництво нової держави. А як-же – Галицька Соціалістична Радянська Республіка!

Для функціонування держави (а не інакше) московсько-харківськими урядовцями було створено уряд – держава все-ж таки!

Очолював державу не обраний, а призначений Володимир Петрович Затонський. Свого часу його погруддя прикрашало місце біля одного з найпотужніших середніх навчальних закладів в Тернополі.

Народився Володимир Петрович у 1888 році. В партії (РСДРП) з 1905 року. Мав добру фундаментальну освіту, закінчив фізико-математичний факультет Київського університету. Навіть деякий час викладав фізику в Київському політехнічному інституті. Однак, політична діяльність перемогла. 3 березня 1918 року В.П.Затонський – голова більшовицького ЦВК в Україні. В 1919 – 1920 роках В.П.Затонський – член реввійськради різних більшовицьких армій та реввійськради Українського та Південно-Західного фронтів. В липні-вересні 1920 року – голова Галревкому. В 1922-1923 роках – нарком освіти УСРР. Був секретарем ЦК КП(б)У. З 1927 по 1933 – голова ЦК КП(б)У. Обіймав посади в радянських і партійних органах України. Однак, доля його склалася трагічно – у 1938 році В.П.Затонського разом з дружиною знищено органами НКВС.

Однак до 1938 року В.П.Затонський сам здійснював політику жорстокого комунізму. Як свідчить колишній

співробітник-правник комісаріату судівництва Галицького ревкому Іван Максимчук, під час одного з засідань Галревкому Володимир Затонський прилюдно звинувачує Федора Конар-Палашука (комісар судівництва ГСРР) у зв'язках з Володимиром Винниченко, який у той час перебував у Харкові і налагоджував контакти з радянськими українцями. Здається, не зовсім велика провина, однак В.П.Затонський акцентує увагу на поведінці “пана” (за словами Затонського)

Конара-Палашука і на момент закінчення засідання Галревкому, будівлю, де проходило засідання, оточує військовий караул з рушницями із складу найближчої військової частини (з числа вояків 60 дивізії) і всіх учасників засідання, по одному пропускають через строй солдатів, а навздогін звучать слова Затонського про те, що кожен, хто вважає себе членом Галицької комуністичної партії, обов'язково має на завтра прийти до В.П.Затонського і тільки він буде приймати рішення про подальше перебування в партії її членів. До речі, не тільки було утворено Галицьку Соціалістичну Радянську Республіку, а й Комуністичну партію Східної Галичини. Її трагічна історія завершилась у 1939 році, знов таки за рішенням Комуністичного Інтернаціоналу.

Однак – про уряд ГСРР – крім голови Затонського В.П. входили такі особи: заступник голови – М.Баран, секретар Іван Сіяк, комісар судівництва – Ф.Конар-Палашук, земельні справи – Барель, освіта – д-р Мирослав Козоріз, військові справи – Губер, фінансові справи – Ілярій Брилинський. Взагалі, у складі державного управління було 18 відділів.

Найпершими кроками новоствореної держави були такі: передача влади повітовим, міським і сільським революційним комітетам, ліквідація приватної власності на засоби виробництва, перехід у всенародну власність фабрик, банків, державних, поміщицьких і церковно-монастирських земель. Так декларувалось, а насправді – перші кроки “народної” влади – заборона Галревкому продавати на базарах сільськогосподарські продукти. І це в нашому сільськогосподарському краї! Дозволялося здавати продукти тільки у крамниці, які були дозволені Галревкомом. В цей самий час при колишньому готелі “Поділля” (зараз там знаходиться готель “Україна”) було організовано окрему

їдальню для працівників органів управління нової влади. Тих, хто самовільно привозили продукти на продаж, позбавляли продуктів безоплатно. Бували й інші варіанти.

Так, у вересні 1920 року селянка з с. Красівки Ганна Караванська несла до Тернополя курку, 1 літр сиру, 10 яєць та 6 літрів молока. На її нещастя, їй зустрілися солдати (жовніри-в оригіналі), які обміняли ці продукти на 20 пачок сірки (сірників) та 0,5 фунта мила (фунт – 409,5 г).

Взагалі – солдати, це окрема лінія ГСРР. 7 вересня 1920 року Голова сільського Ревкому с. Серединці Василь Лотоцький звертається до Галревкому про те, що в серпні місяці червоноармійці зажадали від нього, як представника місцевої влади певну кількість підвід з кіньми. Незважаючи, що сільський голова допоміг червоноармійцям не тільки своїм транспортом, а й кіньми та возами із сусіднього села, червоноармійці побили господаря та хотіли розстріляти. Не вийшло!

Останнім часом розповсюджується жахливий варіант перемоги “Галицької Революції”. Ніби-то галичани завжди були з владою – про що в черговий раз свідчить Богдан Остапюк, який в цей час був “умовним секретарем” вуличного комітету. Дитина, яка ледве вміла читати і писати була обрана помсекретаря вуличного комітету! У склад комітету, за свідченням Богдана Остапюка, входили: грабар Йосько з окописька, Скочиліс – робітник, Гусаковський – каменяр – секретар. Всі вони, на жаль, не вміли ані читати, ані писати українською мовою. І довелось “секретареві” Богданові Остапюку оформлювати документи вуличного комітету (Вулкому).

В першу чергу підтримали систему Галицького Ревкому працівники місцевого вагоноремонтного депо (робітничий клас все-ж таки!), які, в свою чергу, за підтримку існуючого уряду, та роботу на залізниці у дві зміни, вимагають від уряду ні багато, ні мало – “вільний вхід до кінематографу!”

Взагалі, система уряду Галицької Соціалістичної Радянської Республіки передбачала систему місцевого самоврядування з найбільш свідомих верств населення. В цей час в Галичині основними “свідомими” були “газди”, тобто ті господарі, які обробляли землю і мали від цього якусь користь.

Але, на той період часу, як сказав в липні 1920 року більшовик Мануїльський Д.І.: “Ми маємо прихильників на селі серед так званих “сільських комуністів” – п’яниць, дармоїдів, яким до ідеального комунізму так само далеко, як землі до неба”.

От серед таких незаможників і формувалась місцева влада – а саме органи міліції. В селах міліція обиралась на загальних зборах селян у кількості 5-7 чоловік на село. Звичайно, обирали людей, які не були господарями на своїй землі. Так, 8 серпня 1920 року відбулося загальне зібрання селян с. Русилів Бучацької волості, на якому в міліцію обрали найбідніших та чесних селян. В цьому повіті (тепер районі) була створена міліція в селах Бариш – 10 осіб, Білявінці – 5 осіб, Бобулинці – 5 осіб, Вербятин – 5 осіб, Губин – 5 осіб, Григорів – 5 осіб. Такі збори серед сільського населення були проведені у всіх селах Галицької Соціалістичної Радянської Республіки. Газета “Більшовик” №11 від 24 серпня 1920 року повідомляє, що у всіх повітах створені революційні комітети та організована міліція. Так, в Тернопільському повіті була створена місцева міліція у складі 67 осіб. Всі особи, зараховані в міліцію, були свідомо підготовлені до несення служби, але матеріальне забезпечення міліції, судячи з архівних документів, було далеко не досконалим. Так, в звіті про діяльність повітової міліції м. Тернополя (з 1 по 15 вересня 1920р) разом з досягненнями цього органу, передбачаються деякі труднощі з постачанням повітового відділу міліції. В цьому звіті прямо вказано про те, що крісів (гвинтівок) здібних є 127 штук. Коней при управлінні є 6, один візок, 1 сідло та одна пара “рваної упряжі”. - Так в оригіналі. Отже, постачання міліції було далеко не таким, яким

би хотіли бачити його керівники. Цікавий документ про отримання зброї міліцією Тернопільського повіту від 31 серпня 1920 року. “Відділ внутрішніх справ Галревкому повідомляє”, а далі іде відмовка про неможливість постачання зброєю міліції Тернопілля, до одержання зброї “з Москви” (так в документі). Хоча, чому тут дивуватися? Місцева влада опиралася на багнети військових. Всі рішення міліції або місцевих урядників мали затверджуватися начальником гарнізону, начальником особливого відділу 60-ї армії, або начальником надзвичайної комісії при ревкомі.

А наглядова інстанція була сувора. Окрім військових наглядовців – існувала так звана “ГанКа” – Галицька Надзвичайна Комісія, про створення якої Галревком повідомляв з 21 серпня 1920 року.

“ГанКа” була викохана Надзвичайною Комісією радянської влади і, відповідно, отримала всі права (безправ’я для мешканців повітів Тернопільщини). Репресії проти незадоволених проводилися не тільки апаратом ГанКи, а й особливим відділом 60-ї армії, розташованій на території Галицької Республіки. Чого вартий офіційний запит до Галревкому від начальника особливого відділу при 60-й армії про те, що терміново треба надати іменний список всіх учителів польської національності? Для чого?

Надзвичайно і терміново ГанКа намагалася отримати дані про задуми та точку зору кожного повітового уряду. Так, 5 вересня 1920 року з’являється документ (обов’язковий до виконання всім повітам ГСРР), де передбачається 1 раз на тиждень, а в надзвичайних випадках надавати 2 рази такі відомості:

- відношення населення до Радянської влади;
- відношення населення до Червоної Армії;
- чи не ведеться агітація проти Радянської влади, а якщо проводиться, то необхідно негайно заарештувати таких елементів та повідомляти в центр (Галревком);
- чи не заявляються бандити на межах повіту;
- (і нарешті) – в чім населення має потребу;
- відношення населення до Революційних Комітетів та інші випадки.

Що таке інші випадки я не здогадувався. Однак, параграфом шостим того самого документа передбачається, що “з’їзди до виборів Виконкомів можуть скликатися тільки по дозволу Відділу Внутрішніх Справ при Галревкомі”. Тут же вказують про те, що у випадку порушення вказаних правил, винні особи “будуть віддані під суд”.

Цікаві події відбувалися на наших теренах під дбайливим поглядом ГанКи! Навіть система оголошень проходила відповідний ценз.

11 вересня 1920 року з’являється наказ Галицького революційного комітету до повітових ревкомів про виставлення у всіх містах, містечках і селах на видних місцях наочної агітації. Передбачалось, що в населених пунктах з населенням до 5 тисяч необхідно організувати виставлення таблиць із засобами агітації навії влади. Причому, згідно з інструкції “ставити таблиці треба там, де збирається багато людей, себто біля Ревкомів, читалень, біля церков, на майданах і ринках, але так, щоб обслуговувались всі частини населення даної місцевості”. Причому, регламентувались навіть розміри цих “таблиць”, щоб не заливав дощ.

Державна влада ГСРР охоплювала майже всі ділянки життя тогочасної багатостраждальної Галичини. Від економії паперу – дозволялося друкувати і поширювати владну документацію тільки на бланках (з оборотної сторони) колишніх

урядів. Коли я вивчав документацію в обласному архіві, то побачив, що ця вказівка виконувалась. До речі, якість паперу, на якому були надруковані більшість бланків (в основному – німецькою мовою) заставила-б позаздрити багатьох з наших книговидавців. Крім економії паперу – широко застосовувалось вирішення мовного питання – всі документи Галревкому були написані виключно українською! Хоча питання мови вирішувалося відповідно до національності місцевого населення. Таблички з вказанням назв вулиць, згідно постанови Галревкому, мали виконуватись трьома мовами: українською, польською, єврейською, хоча за даними перепису населення мала-б бути трошки інша послідовність. Тільки за офіційним переписом в м. Тернополі національний склад населення в той час був такий: євреї – 44,5%, українці – 28,8%, поляки – 26,6%.

Система управління тогочасною державою передбачала призначення керівників з числа чиновників, які були представниками діючої армії, або з представників місцевого населення, які мали довіру в органах місцевої влади. Про останніх свідчить Іван Максимчук, який у серпні – вересні 1920 року працював у комісаріаті судівництва. Основне завдання працівників комісаріату було перекласти з російської на українську мову існуюче законодавство тодішнього радянського уряду та проголосити ці нормативні акти у віснику законів для території, де панувала влада Галицького ревкому. Як вказує І.Максимчук – працівники комісаріату судівництва погано володіли російською мовою і переклад існуючого законодавства відбувався дуже повільно. Тобто, законодавства, як такого у ГСРР просто не було, а влада керувалась основним законом – “революційною свідомістю”, яку, в свою чергу диктували: керівництво Галревкому, начальник гарнізону, або особливого відділу 60-ї дивізії, або Надзвичайної Комісії при Галревкомі. Отже, військова влада, як завжди у системі тоталітарного режиму, була останньою інстанцією так званого “правосуддя”.

Можна багато говорити про “новий революційний порядок” на Галичині, тим більше, що архівні матеріали на сьогодні майже відкриті. Але визначимося в тому, що дала революційна влада народові і навпаки?

Населення Галичини на той час було абсолютно далеке від влади. Трудящі люди як працювали при одній владі, так і віддавали свої заробітки у вигляді податків, внесків і облігацій займу (було і таке у ГСРР). А що було казати будь-якому господареві, коли місцева влада не вирішувала нічого, панівна верхівка проводила реквізиції, в склад невідомо чий армії мобілізували чоловіків (від 17 до 40 років). Тільки в перші дні встановлення Галицької Республіки було мобілізовано у лави Червоної Армії певну кількість призовників.

Так, з Підгаєцького повіту пішло на фронт 300 чоловіків, з Тереховлянського – 176 чоловік, з Кременецького – 1500 чоловік. І це тільки в перші дні нової влади!

В.І.Ленін направив привітання Галицькому ревкому (цікаво – тому ревкому, якого ще не було), тобто 14 липня. Хоча, в м. Харкові Галревком було оголошено без всяких юридичних ознак ще 8 липня. На той час м. Харків був так званою столицею України.

Корінне населення повітів, де проживали галичани мали основне завдання – вижити любою ціною, незалежно від влади. Тим більше, що влада, тобто державне управління змінювалося майже щороку. Пересічний галичанин навіть не знав, якій владі вірити – 1914-1917 р. р – влада окупантів, 1917 рік – влада тих, хто обіцяє і нічого не дає, 1920 рік – невідомо, чия влада і невідомо, що буде для мешканців краю. Тобто, у 1920 році населення краю, незалежно від існуючої влади, було готове до будь-якої влади.

Існування будь-якої держави, яка хоча-б декларувала свої наміри відносно захисту

населення від зовнішніх та внутрішніх ворогів - завжди знайде підтримку від населення.

Населення краю до нової влади ставилось нейтрально або приховано вороже. Не допомогло навіть циркулярне розпорядження Галревкому про конфіскацію майна (звичайно на користь ГСРР) тих осіб, які відійшли з арміями ворога та щоденні “громадські роботи” представників панівного класу, під конвоєм місцевої міліції, на вулицях міст і сіл ГСРР.

Непопулярними серед населення були і акції ГаНКи (надзвичайного комітету), який тільки за два місяці панування тоталітарного режиму в нашому краї встиг винищити більше 30 чоловік українського населення. Основна їхня вина – незгода з існуючою владою, тобто політичні переконання.

Для уряду тодішньої “країни Рад” – Галицька Соціалістична Радянська Республіка була першою вдалою спробою “експорту революції” на території інших держав і, якщо-б не вдала операція військових сил тогочасної Польщі, яка 20 вересня 1920 року провела блискавичну операцію щодо захоплення галицьких земель, то невідомо, якою-б була доля нашого краю. До речі, доля очільників Галревкому була трагічною – всі вони були репресовані каральними органами держави, яка пропонувала всім – “красиве майбуття”, в тому числі – галичанам. Всі діячі Галревкому (крім А.Бараля) стали жертвами сталінських репресій. А Ніна Кухарчук – тогочасний завідувач відділу роботи серед жінок Галревкому з часом стала “першою леді” держави СРСР, тому що вийшла заміж за Микиту Сергійовича Хрущова.

Як відомо – історію і право створюють люди. Кожна формація створює свій слід в історії, як у археології. Але, якщо б не було свого історичного сліду Галицької Соціалістичної Радянської Республіки, то, можливо, не було б і так званої Польської Соціалістичної Радянської Республіки (1920р) – історично не відбулася, Фінляндської Демократичної Республіки – знову історично не відбулася, так званих, народних республік Прибалтики, а може-б не було і тих незалежних держав, які тільки мріяли “про соціалістичний шлях розвитку” і тут же звертались до керівництва колишнього СРСР про те, що вони – уже Галревкоми!

Від уряду і Комуністичної партії Радянського Союзу негайно подавалась допомога по повній програмі, як правило, без повернення коштів.

Експорт революції у В’єтнам, Камбоджу, Лаос, Анголу, Мозамбик, Гвінею-Бісау, Ефіопію, Нікарагуа, Південний Йемен проводився, як завжди, за рахунок коштів такої держави як Радянський Союз. Я вже не розкажую про експорт революції на Кубу (вторгнення), Чилі (економічна допомога уряду С. Альєнде) і справжня війна СРСР в Афганістані. Історія розставила всі ці дійства на свої місця. Але, якщо-б, свого часу, деякі кремлівські лідери зробили висновки з історії та наслідків політики уряду Галицької Соціалістичної Радянської Республіки, то, можливо СРСР економічно не опинився-б у такому стані, як це сталося наприкінці ХХ століття.

**Володимир Литвиненко –
доцент Тернопільського інституту
соціальних та інформаційних технологій.**

Ти інший... Ти інший...

Ти це знав, розумів з перших хвилин свого існування.
Марну надію, а краще життя, тобі давали крила за твоєю ж спиною.
Ти гордо їх підносиш вгору..Туди.
Туди, де небо, сонце, туди де птахи. Вільні, справжні і такі....Далекі.
Ти чекав того моменту, коли твої крила нарешті оживуть.
Оживуть і понесуть тебе. Туди. У безмежний простір
Туди, де небо, сонце, туди де птахи.... Вільні і справжні...і такі далекі.
Ти цього моменту чекав. Жив цим. А тим часом колесо життя рухалося.
Але мимо. Мимо тебе.
Ти бачив долі інших.
Як вони так відрізнялися від твоєї!!!
Ти гордився гордо.
Впевнений. Ти дивився, як навколо рухалося життя. Всі ці істоти такі
вільні...такі довірливі...
Невже вони справді думають, що можуть змінити світ?
Але власне – чому ти смієшся з них?!
Для чого тобі крила?!
Чому ти не летиш?!
Ти несправжній...
Для чого? Чому ці крила отримав саме ти?!....
Вибач. Я не стрималась.
Я не хотіла тебе образити.
Просто я не розумію для чого тоді усі ці пафосні слова про те, що людина -
творець своєї долі?
Адже завжди є хтось.
Хтось, хто своїм порухом змінить світ навколо тебе. Змінить усе.
Все, у що ти вірив, все до чого ти ішов, все для чого ти жив...
...Адже час і випадок панують над усіма...
Це сказала не я. І не тепер. А хтось інший. Дуже-дуже давно...
Ти справді інший.
Ти чужий...
Ти не такий як всі.
Ти не такий як усі ми...
Ти несправжній. Ти граєш чужу роль, у чужій п'єсі .На жаль п'єса
написана не для тебе...
Ти інший. Вибач.
Але і крила в тебе несправжні.....

Наталя Путіліна (ME-41)

Крик душі

Коли сильний вітер гойдає дерева –
Знай, це на душі моїй не спокійно,
Ти прийдеш, закришиш: люба, не треба!
Та від слів твоїх серце сховане надійно.

Коли небо здригнеться від грому,
Знай, це у моїй душі іде гроза,
Ти прийдеш, припадеш до долу,
Але пробач, я вже не та.

Коли птахи у небі дико закурличуть,
Знай, це кричить моя душа,
Вони до себе мене кличуть,
Не втримаєш, я вже не твоя.

Я давно одна і без душі,
Її на волю відпустила,
І як почувеш крик ти серед ночі,
Знай, це за тобою знову затужила.

І крик той дикий, несмиренний,
Цю душу більше я у тіло не пущу,
Шлях її буде даремний,
Бо я іншу в гості запрошу.

Оксана Гречна

ОКЕАН...

Океан... такий чистий, іскристий...
такий бездонний...
О, Боже, які бездонні ті очі...
Очі... на стільки любі і дорогі мені...
Очі... заради яких я живу...
Два океани...
я так боюсь в них потонути...
Можливо, Бог нам посилає не тих людей доти,
доки не зустрінеш того...
Єдиного...щоб, коли це станеться, ми були вдячні за це?!
Я зустріла тебе... Я люблю тебе, чуєш? Люблю!
Люблю не за те, хто ти...
А за те... хто я, коли я з тобою...
Ніжний погляд, трепіткі обійми,
і дотик вуст, застивший на губах...
Я люблю тебе за те, що ти є...
Ти – мій...
За той океан, у якому тону...

Юля Варенко (МЕ-31)

А ну-мо, дівчата...

Тенденції цієї осені

Ну ось і дочекалися ми, нарешті, жовтого листя, свіжого вітерцю, мокрих дахів, глибоких калюж і прохолодних ночей, і звичайно ж... довго-жданної зміни гардеробу. Адже так вже хотілося змінити, хай не всю себе, але хоч би свій силует. Так що ж модно цього сезону? Що вибрати з

різноманіття
деталі

фарб і стилів? Давайте розберемо самі жіночні нашого гардеробу.

Отже, *сукні*.

Напевно варто скористатися бажанням виглядати елегантно, неповторно і вибрати для себе ще одну чарівну сукню, щоб відкрити в ній новий сезон осінь 2010. Відразу відзначимо, що цією осінню в моду повертається жіночність, романтичність і елегантність з легким нальотом ретро.

Приглушені відтінки, чисті лінії, підкреслена аристократичність кроїв стали основною рушійною силою провідних світових дизайнер.

Знову в моді хутро і глясова шкіра, на зміну яскравим літнім відтінкам прийшов консервативний беж. Отже, навіть найзапеклішим модницям, звиклим за останній сезон до буйства фарб, доведеться змиритися.

Також цього сезону дизайнери використовували в своїх бузковий, рожевий і коричневий кольори. Модно носити плаття до що мають блягаючий силует і варіації, що є, на тему платя-футляр. А ось *взуття* цього сезону отримало несподівані поєднання з використанням декоративного шнур пряжок, хутра і сіточки, що не виходить з моди. На поєднання червоного з рожевим, бежевого з гірчичним неймовірна комбінація самих немислимих відтінків. Серед найцікавіших моментів можна виділити повернення до забутих, на якийсь час масивних платформ, каблуків, акцент на класиці, доповненої різними прикрасами, а також пишну обробку розкішним хутром, без якого не обійшлася практично жодна колекція цього сезону.

Справжні модниці точно знають: *сумка* – головний акцент будь-якого образу. Тому кожен сезон «парк» сумок потрібно оновлювати якщо не на 100, то на 50%.

Цього сезону сильний вплив на дизайнерів аксесуарів зробив, як уже говорилося, стиль ретро. Тому актуальні оделі можна шукати не тільки в магазинах і бутиках, але і в скринях бабусь, на антресолях та в комірках.

Кожна дівчина – чарівна та унікальна.. Кожна по-своєму намагається оновити свій зовнішній вигляд у новому сезоні. Хтось купує нові речі, хтось оновлює старі, а хтось експериментує, щоб підкреслити свою красу, за допомогою макіяжу... І, не зважаючи на те, що макіяж – справа суто індивідуальна, жінки все одно цікавляться модними трендами кожного сезону. З іншого боку, модний макіяж осені 2010 можна пристосувати до себе,

підібравши свою колірну гамму. Чим ж порадує нас осінь???

Який макіяж актуальний цього сезону?

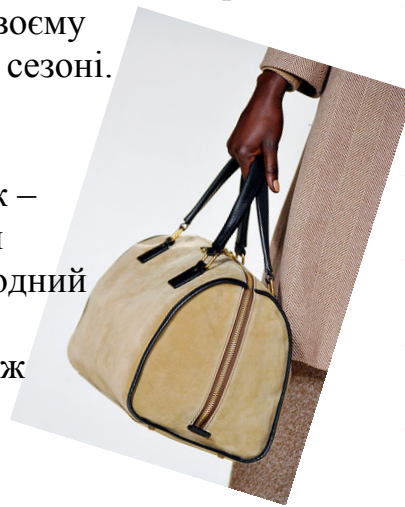
Найактуальніший образ осені вмурається сполучати несумісні, здавалося б, настрої. З одного боку, це зухвала «зоряна» яскравість в стилі голлівудських зірок, з іншого боку - прозора аристократична шкіра справжньої леді, обличчя якої не повинна торкатися засмага. Без сумніву, правлять бал в світі косметики і макіяжу осіннього сезону, гранж-стиль, блискучий ліловий, рясно підведені очі і бліді губи, яскраво-яскраво-червона помада для особливих випадків – все

це основні штрихи осіннього макіяжу 2010. Востаннє винтажні стрілки на очах, викреслені за допомогою рік підведення, носили кінодіви 1950-х: досить подивитися на старі кадри за участю Софії Лорен, Бриджіт Бардо і Одрі Хепберн. Величний акцент не вимагає додаткових спецефектів – з такими очима можна сміливо обходитися легкою нейтральною пудрою і прозорим блиском для губ. Бути яскравою не так вульгарно, як дехто думає. У цьому є своя краса. І додавати колір в своє життя треба якомога частіше. Ви колись фарбували губи в яскраво-червоний колір? Не треба вважати, що він вам не пасує – потрібно всього лиш знайти свій відтінок. Для макіяжу осені 2010 дизайнери не встановили жорстких рамок у виборі відтінку червоної помади. Тому задумайтеся про експеримент. Тільки пам'ятаєте про правильну розстановку акцентів, адже наголос повинен бути на чомусь одному: або на губах, або на очах!

Але, не дивлячись на різноманіття можливостей у напрямі моди, у кожної з нас свій неповторний стиль, який робимо ми самі. Ось тоді це і викликає захоплення і приковує погляди тих, що оточують.

Живіть модно, дорогі дівчата!

Варенко Юлія (МЕ-31)

Феноменальний феномен доктора Хауса

З чим у Вас асоціюється слово «новий»? Новий день, «новий світ» новий навчальний рік ... і, звісно, новий сезон доктора Хауса.

Оскільки, в теле-ефірі знову можна споглядати цей серіал, то весь вільний час автоматично переходить у розпорядження невгамовного лікаря, якому б і самому не завадило лікування, хоча б любов'ю.

І що ми знаємо про нього за 6 сезонів? Наркоман і все тут. Хоча ні, не все... Ще на гітарі добре грає - якщо це всі Ваші дані на цю людину, тоді Ви просто зобов'язані почитати цю книгу, а якщо ж Ви знаєте про нього абсолютно все, тоді, знову ж таки, Ви просто зобов'язані прочитати її і дізнатись ще більше!

Є два типи людей. Одні читають книги, інші дивляться фільми, за книгами яких вони зняті. Тут же навпаки, спочатку фільм, а тоді книга. Такий маркетинговий хід багатьох мав би заохотити до читання, хоча б цієї книги, адже людська цікавість завжди бере верх. Чи низ? Ну щось та й бере ...

Феномен доктора Хауса. Це упорядкована книга, яка розкриває всю структуру серіалу, детально описуючи кожен її складник та моделюючи рецептуру, розкриваючи весь секрет приготування. Виявляється феномен у тому, що нічого такого феноменального насправді немає. Але щоб це дізнатись, потрібно прочитати книгу. Тому я Вам нічого не казав ;)

У книжковому сезоні серіалу, Хаус містить 6 розділів – серій кожен з яких оглядово, але дуже раціонально описує покроково «ЩО, ДЕ, КОЛИ, ЯК І СКІЛЬКИ» ресурсів, людських, цифрових, побутових, інтелектуальних було завтрачено на фільм.

Книга про фільм, книга-фільм та фільм-книга чекає на всіх прихильників і ненависників серіалу Доктор Хаус.

Отже, приємного читання разом з “Zaczek”

Святик Черній СО-21

"Тернопіль вечірній", як цукерки :)

вул. Валова

Драматичний театр

Церква над Ставом

Фото огляд проводив:
Святик ЧЕРНІЙ СО-21

Катедральний собор

Перший та п'ятий: Початок і кінець...

Отже... почався новий навчальний рік і варто зазначити, почався досить вдало. Адже, не кожного року в нас така кількість вступників. Відповідно вся увага присвячена нашим першокурсникам, як власне і буває кожного разу, але на жаль чомусь не часто згадують п'ятий курс – студентів, які вже майже досягли довгоочікуваного (а може і не дуже:) фінішу. Вони протрималися тут цілих 5 років і вже мабуть забули, як сюди потрапили, але напевне, аж ніяк не те, чому вони тут.

Тому, власне Соціальний сектор Студентської Ради ТiCiT і вирішив зробити невеличке опитування, метою якого є з'ясування різниці між двома зовсім різними категоріями студентів, тобто Першим і П'ятим курсами. Ми порівняли їхні погляди на навчання, цілі і авжеж ті фактори, завдяки яким вони обрали саме в цей навчальний заклад.

Опитування складалося всього з 3 нескладних запитань...

Перший курс

1. Як Ви дізналися про навчання в ТiCiT?	
ЗМІ (телебачення, інтернет)	60%
Друзі, рідні, знайомі.	32%
Агітація в школах	8%
2. Що для Вас означає навчання у ВНЗ?	
Знання	67%
Хороша робота	18%
Крок в майбутнє	12%
Сам процес навчання	3%
3. Ваші плани та мрії на майбутнє.	
Робота, бізнес	37%
Освіта	30%
Сім'я	15%
Поїхати за кордон	10%
Розкрити себе	7%
Не визначились	1%

П'ятий курс

1. Як Ви дізналися про навчання в ТiСiТ?

Від друзів, рідних, знайомих	60%
ЗМІ	20%
Від викладачів	20%

2. Що для Вас означає навчання у ВНЗ?

Знання	55%
Диплом	15%
Самореалізація	10%
Знайомства	10%
Престиж	5%
Від сесії до сесії	5%

3. Чи досягли Ви своєї мети?

Так	35%
На 50%	35%
Майже	15%
Ні	15%

З цих результатів можна безпосередньо зробити певні висновки.

Перше, що варто підкреслити, це те, що пріоритет нашого закладу значно зріс за період з 2006 по 2010 р. і це є заслугою не лише ЗМІ, але й підвищення репутації ТiСiТ та хороших відгуків.

Також, єдине, що залишається незмінним, це прагнення студентів, як п'ятого, так і першого курсів, отримати якісну освіту та досягнути успіху в майбутньому, хоча, впевнена, що самореалізуватися прагне кожен...

У опитуванні взяло участь 127 студентів 1-х та 5-х курсів .

**Опитування проводили
студентки гр. СО-21
Бенев'ят Вікторія
Мацюк Марія**

До уваги студентів!

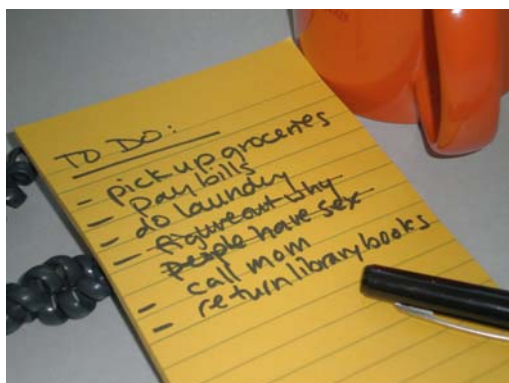
Від тепер рубрика студентських привітань "СМС з привітом" працює віртуально.

Надсилайте свої смс-ки на електронну адресу smszaczek@ukr.net .Також є скринька для пропозицій , побажань,скарг,звертань.

smszaczek@ukr.net - Рубрика "Zaczek" - смс з привітом

ideazaczek@ukr.net - ідеї,пропозиції,скарги.

**Також присилайте свої матеріали.
Раді співпрацювати з новими людьми.**

А також :

**Тут може бути ваша
реклама.**

**ideazaczek@ukr.net
(з поміткою «реклама»)**

Вітємо з днем народження

Мартиняк Ірину Олександрівну
Радзіх Ларису Євгенівну

Нехай кожна мить буде повна надії
Нехай кожна мить буде повна надії

і нехай пощастить здійснити усі свої мрії!
і нехай пощастить здійснити усі свої мрії!

Удачі, натхнення й духовного росту,
Удачі, натхнення й духовного росту,

Хай буде в житті усе легко та просто!
Хай буде в житті усе легко та просто!

Редакція студенської газети

вітає усіх студентів ТІСІТ

З ВСЕУКРАЇНСЬКИМ ДНЕМ СТУДЕНТА!!!

Нехай ваше студенське життя

буду переповнене лише радісними моментами!!!

Студентська Рада вітає з Днем Народження

*Бенев`ят Вікторію та
Чернія Святослава*

*Хай щастя завжди зорею світить,
Вісімнадцять – найкраща пора,
Для вас – усі найчарівніші квіти,
Ласкаві, ніжні і добрі слова,
Хай юність й краса ваші процвітають,
А доля успіх безцінний несе,
Теплом і любов'ю завжди очі сяють,
Й задумане здійсниться все!*

